

ĐỀ bài

TƯỞNG TƯỢNG VÀ
KỂ LẠI CUỘC GẶP
GỠ VỚI MỘT NHÂN
VẬT NGỤ NGÔN MÀ
EM ĐÃ HỌC.

Bài làm

Tôi là Cún con, hàng ngày tôi rong ruổi dạo chơi loanh quanh trong nhà và ít khi được đi đâu xa, do đó tôi biết ít biết được những việc ngoài xã hội, ngoại trừ những chuyện xảy ra quanh mình.

Một hôm tôi tha thân chơi ngoài bờ ao xem mấy chú cá rô phi tung tăng bơi lội dưới nước, bỗng tôi thấy tiếng ộp, ộp rất to và thoát một cái, một anh ếch xanh đã ngồi chồm hồm trước mặt tôi. Đôi mắt anh mở to nhìn tôi một hồi, rồi dang hăng giọng, anh hỏi tôi:

– Này nhà anh kia. Anh là ai mà dám ngồi trên đất của nhà ta.

Tôi nhận ra đó chính là anh ếch đã trú ngụ khá lâu ở trong ao nhà chủ tôi. Thấy anh ta lớn tiếng, tôi nói:

– Sao anh lớn tiếng như vậy? Đây là nhà anh hả?

– Phải rồi, trên thế gian này có chỗ nào không phải là đất của nhà ta. Bởi ta là chúa tể muôn loài mà. Người có thấy mỗi khi ta lên tiếng là át hết tất cả muôn loài. Bởi vậy ai nghe thấy tiếng của ta cũng phải khiếp sợ. Đồ nhãi nhép như người kia, ta chỉ cần hô lên một tiếng là sợ ngay.

– Anh nghĩ rằng kể cả chúa tể rừng xanh cũng phải khiếp sợ anh ư?

– Đúng vậy, ta là nhất nhất, chẳng loài nào vượt qua được ta cả.

Nghe anh ta huênh hoang, tôi phì cười:

– Anh dám khinh thường cả chúa sơn lâm kia à.

– Với ta hấn chẳng là cái gì hết.

– Vậy anh có dám đấu với hấn không?

– Ta chẳng sợ, nếu ta mà gặp hấn, ta sẽ cho hấn một trận.

Vừa lúc đó bác Trâu đang nhai rom ở góc vườn bỗng lên tiếng:

– Thế người có dám đấu với ta không?

Nhìn mặt bác Trâu đỏ như, đôi mắt trợn lên, có lẽ bác bực mình vì sự huênh hoang của anh ếch quá nên mới lên tiếng, chứ thường ngày bác rất hiền lành. Ếch ta nghe thấy tiếng bác ồm ồm, và trông dáng điệu lại có ị ạch, nên có vẻ chẳng sợ sệt gì cả. Anh ta nhìn bác một hồi từ đầu đến chân, giọng đầy khinh miệt:

– Hừ, cái thứ như người mà cũng dám trêu người với ta hả.

Bác Trâu lúc này đã bực mình thực sự, bác đi nhanh về phía chú ếch, lấy mõm hất tung chú ếch xanh lên, làm chú ta lộn mấy vòng trên không trung. Tôi hoảng quá vội nhắm tịt mắt lại. Và tôi nghe rất rõ tiếng chú ếch xanh kêu cứu thất thanh.

Nhưng may quá khi rơi xuống thì anh ếch rơi đúng đám lá sen nên vẫn giữ được mạng sống. Anh ta vùng dậy rồi rít xin bác Trâu tha mạng. Bác Trâu không thèm nói câu nào, lừ lừ bước đi.

Chờ cho bác Trâu đi xa rồi tôi mới thấy anh ếch lồm cồm nhảy về ổ. Tôi hỏi với theo:

– Anh có bị làm sao không?

– Tôi không sao. Nghe giọng anh ta không còn thấy tự cao như khi trước nữa.

Nói xong anh ếch lặn một mạch, có lẽ anh ta vẫn chưa hết run. Âu đó là một bài học nhớ đời cho anh ta. Có lẽ từ sau anh ta sẽ không còn thói huênh hoang, phét lác nữa.